

[Eva Møller]

lancen i det demokratisk folkevalgte råd ved at give præsterne stemmeret i disse sager; vi lader folkets røst være den afgørende, så her er vi altså ganske enige med ministeren.

Jeg skal også sige, at vi derfor også er meget tilfredse med, at man på grund af den øgede ret og den øgede pligt til indkaldelse af stedfortrædere ikke på grund af forfald kan komme til at forrykke balancen i menighedsrådet, således som det er sammensat ved et demokratisk valg; så også det finder vi er rigtigt. Hvis det skal føles meningsfuldt at være medlem af et menighedsråd og have stemmeret, skal man også føle, at ens beslutninger kan komme igennem i den rette ånd og på den måde, man har ønsket det; der må altså ikke ske en tilfældig forrykning af balancen.

Med lovforslaget ændrer man også kirkefunktionærernes mulighed for at få indflydelse i menighedsrådene. Sådan som jeg læser lovforslaget – men det er altså kun min egen personlige læsning, vi har ikke haft nogen drøftelser af det endnu – lægges der op til en markant styrkelse af kirkefunktionærernes stilling og indflydelse, og det vil jeg da gerne have belyst nærmere under udvalgsarbejdet. De præciseringer, der ligger i lovforslaget med hensyn til konstitueringer og nedsættelse af udvalg, som skal finde sted på en sådan måde, at man sikrer sig, at menighedsrådet og dets faste udvalg er fuldt funktionsdygtige, fra funktionsperioden træder i kraft, finder jeg er rigtige og korrekte. I relation til de meget store opgaver, der skal varetages, er det udmærket og rigtigt, at der ikke er nogen periode, hvor man ikke rigtig ved, hvordan beslutningerne skal træffes, men jeg ser måske en meget restriktiv holdning i fastlæggelsen af, præcis hvor mange medlemmer der skal være i udvalgene, og måske en vel rigoristisk bestemmelse i relation til et eventuelt kirkeblad; også dette vil jeg vende tilbage til under udvalgsarbejdet.

Alt i alt kan jeg altså sige, at Det Konservative Folkeparti overvejende kan støtte de to lovforslag. Vi vil arbejde positivt for dem i udvalget, og vi håber, at det trods den uvante start alligevel slutter med, at vi i bred enighed kan vedtage de to foreliggende lovforslag til gavn for den danske folkekirke.

Birthe Rønn Hornbech (V):

Den danske folkekirke er først og fremmest

kirke og kun sekundært et forvaltningsvæsen, og der skal kun lovgives i det omfang, hvor statsmagten efter grundloven er forpligtet til at understøtte folkekirken.

Vi kan i Venstre ikke dele ministerens bekymring over, at stemmeprocenten til menighedsrådsvalgene er så beskedent. Mener ministeren ikke, at det er helt naturligt og i overensstemmelse med folkekirkens væsen og anliggende, at masser af danskere betragter og benytter kirken som et sted, hvor man bliver døbt, konfirmeret, gift, går til gudstjeneste, uden at man absolut skal tvinges til at interessere sig for menighedsrådsarbejde?

Bekymringen i lovforslaget synes at lede tanken hen på et ønske om, at menighedsråd skal blive ét fedt med byråd, og kirkens anliggende ét fedt med kommunernes anliggende. Jeg håber, ministeren kan afkræfte denne bekymring og så give en folkekirkelig begrundelse for, at stemmeprocenten betyder så meget for ministeren, at man føler sig tvunget til at skride til lovgivning, for det er jo det, der er begrundelsen, står der i bemærkningerne.

Helt ærligt, ministeren kan da næppe have følt et folkeligt pres i det kirkelige landskab for at få denne lov på skinner. Hvad er ministerens begrundelse for at tvinge de små menigheder til noget, der hidtil har været frihed om? Jeg tænker på de tvungne rådsmøder.

Man vil større offentlighed og åbenhed, siges det i lovforslaget. Det vil vi også godt i Venstre, men vi tror overvejende ikke på, at lovforslaget er vejen. Se nu til byrådsmøderne. De er åbne, men alt det, man ikke vil have åbenhed om, får man behandlet i lukkede udvalgsrådsmøder forinden. Sådan vil det såmænd også gå med menighedsrådsarbejdet.

Jeg vil i øvrigt gerne spørge, hvorfor ministeren tror, at der skulle komme mange mennesker til menighedsrådsmøder, for det må jo være det, man ønsker, når der står, at man vil åbenhed. Ministeren kan ikke være uvidende om, at der er masser af menigheder, der allerede har åbne møder, uden at disse møder nogen sinde er blevet tilløbsstykke.

I Venstre ser vi helst, at vi også forsøger med et alternativ med et par årlige og så gerne obligatoriske menighedsrådsmøder, hvor menighedsrådene kan fortælle og samtale med menigheden. Vi tror, det skaber meget større interesse, og det er jo det fælles mål, vi har.